VYDÁNÍ ŠKOLNÍ ROK 2014 –2015

ŽÁŘÍ – ŘÍJEN 2015

TRIVIUM REVUE

Časopis vydávaný žáky ZŠ TRIVIUM PLUS, o. p. s. Dobřany

ZÁKLADNÍ ŠKOLA
TRIVIUM PLUS O.P.S.
DOBŘANY 2

EDITORIÁL ŠÉFREDAKTORA

Milí čtenáři, je mi ctí, jakožto novému šéfredaktorovi, ti představit další číslo našeho školního časopisu, už třicátého v pořadí. Dočteš se tu něco o nové redakční radě a o tom, co naši redaktoři dělali o prázdninách. Doufám, že si dobře počteš, něco nového se dozvíš a bude se ti toto číslo líbit.

Štěpán Melichar, 9. ročník, šéfredaktor

Rozhovor s paní učitelkou Terezou Tondrovou

Paní učitelko, poprvé učíte první třídu, jaké to je?

Paní učitelka: Je to fajn, ale děti jsou divoké a oproti 5. třídě to je velký rozdíl.

Jaký předmět zaujal prvňáky nejvíce?

Paní učitelka: Děti nejvíce milují tělocvik a baví je i matematika.

Prý jeden z vašich prvňáků vyhrál soutěž Prima prvňák. Kdo to byl a jaký to je pocit?

Paní učitelka: Byl to Kuba Mádr. Je to fajn, že tu máme velkou osobnost a máme velikou radost a všichni jsme mu to moc přáli.

Jakou školu jste studovala?

Paní učitelka: Já jsem studovala Univerzitu v Hradci Králové, obor Učitelství pro I. stupeň se zaměřením na speciální pedagogiku.

Co vás na této prací nejvíce zaujalo?

Paní učitelka: Že je to práce variabilní a každý den je jiný a tahle práce mě učí umění improvizovat.

Děkujeme paní učitelce za rozhovor.

Tereza Grulichová 6 ročník, Kristýna Hánlová 9 ročník

Nová školní redakce Trivium Revue 2014 - 2015

ŠÉFREDAKTOR

Jsem Štěpán Melichar. Jak je možná známo, tak chodím do devátého ročníku naší základní školy. V redakci jsem druhým a také posledním rokem. Začínal jsem jako fotograf, ale teď k vám, k mému překvapení píšu jako „šéfredaktor“ našeho časopisu. Docela mi to vyhovuje, ale je to zase vykoupeno větším množstvím práce... Nicméně doufám, že se vám časopis bude líbit.

EDITORKA

Jmenuji se Kateřina Jechová navštěvuji devátý ročník na naší škole. Ve školní redakci jsem již druhým rokem. První rok jsem v redakci pracovala jako třídní redaktor a z této pozice jsem se během jednoho roku vyhoupla na editora. Ve volném čase se věnuji hraní na hudební nástroje, fotografování a psaní článků do tohoto časopisu. Takže doufám, že se vám moje příspěvky budou líbit a nebude Vás nudit jak můj článek, tak celý časopis, protože vím, že není moc jednoduché připravit takový časopis.

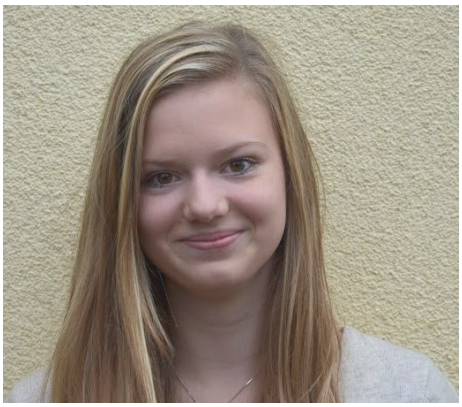

TEXTOVÁ KOREKTORKA

Ahoj, já jsem Aneta Moravcová, je mi 14 let a minulý rok jsem se přihlásila do školní redakce, ve které budu pracovat už jenom jeden rok, protože jsem v 9. třídě. V redakci mám funkci textový korektor. Textový korektor je zodpovědný za jazykovou korekci všech vydávaných příspěvků. Z předmětů mě baví nejvíc asi tělocvik. Zatím mě to v redakci baví a myslím, že mě to tam bude bavit i dál, protože tam jsou super lidi.

GRAFICKÁ EDITORKA

Ahoj, jmenuji se Natálie Švorcová, jsem z 8. třídy a mám ráda sport. V minulém roce jsem se přihlásila ve škole do školního časopisu kde mě přiřadili práci grafického editora. Práce grafického editora se mi moc líbí. Grafický editor je totiž zodpovědný za grafickou stránku školního časopisu, podílí se na vhodném výběru grafického materiálu, samostatně navrhuje a vytváří některé grafické části časopisu, je konzultant redaktorů při tvorbě komiksů, píše vlastní články a je zodpovědný za vzhledovou stránku časopisu.

GRAFICKÁ KOREKTORKA

Ahoj, já jsem Bára Hockicková a chodím do osmé třídy. Má funkce ve školní redakci se nazývá GRAFICKÝ KOREKTOR. To znamená, že budu upravovat kombinaci jednotlivých barev použitých v jednotlivých vydáních časopisu, pomáhat s výběrem správných fotografii a obrázků, samozřejmě budu psát i vlastní články.

FOTOGRAF A REDAKTOR

Jmenuji se Matěj Grulich, je mi 13 let a chodím do 8. třídy. Ve školní redakci zastávám funkci redakčního fotografa. Ve volných chvílích nejradši sportuju. Můj nejoblíbenější předmět je tělocvik a zeměpis.

TŘÍDNÍ REDAKTORKA

Ahoj, jmenuju se Kristýna Hánlová. Chodím do deváté třídy. Na téhle škole jsem od šesté třídy. Moc se mi tady líbí a jsem tady spokojena. Jsem i v redakci už od konce sedmé třídy a baví mě to. Celou dobu pracuji jako třídní redaktorka. Čtu ráda napínavé knížky, horory nebo sci-fi. V budoucnu bych se chtěla podívat do Číny a Indie. Líbí se mi jejich kultura a historie.

TŘÍDNÍ REDAKTORKA

Ahoj, jmenuji se Karolína Marešová a je mi 12 let. Chodím do 7. třídy. Byla jsem zvolena novou členkou redakce jako třídní redaktor. Jsem ráda, že jsem byla vybrána. Chci zkusit něco nového, určitě se i něco přiučím. Mou prací je hledat vhodná témata a psát vlastní články. Chci školnímu časopisu nabídnout to nejlepší. Svou práci se snažím dělat co nejlépe. Doufám, že s mým výkonem budou spokojeni i ostatní.

TŘÍDNÍ REDAKTORKA

Ahoj já jsem Kateřina Krivčíková. Chodím do šesté třídy. Můj koníček je fotbal a klavír. Moje funkce ve TRIVIUM REVUE je třídní redaktor. Do časopisu TRIVIUM REVUE se budu snažit dávat články, které budou dobré a nebudou nudné. Doufám, že se vám budou líbit.

TŘÍDNÍ REDAKTOR

Ahoj, jmenuju se Sam Kiszka a chodím do 7. třídy. Jsem v redakci už druhý rok a oba roky jsem třídní redaktor. To znamená, že dávám do časopisu různé příspěvky. Do časopisu nedávám žádný určitý druh příspěvků, ale baví mě psaní o přírodě a o knížkách. V redakci je to dobré, protože se tam všichni známe a navzájem si můžeme pomáhat.

TŘÍDNÍ REDAKTORKA

Jmenuji se Tereza Grulichová, je mi 11 let a chodím do šesté třídy. Mezi mé koníčky patří hra na klavír, což mě velmi baví. Teď na podzim chodím moc ráda na houby. V redakci školního časopisu pracuji jako třídní redaktor. Mým úkolem je psát články a vymýšlet různé soutěže. Tato práce mě baví, protože se můžu i něco nového naučit.

TŘÍDNÍ REDAKTOR

Jmenuju se Milan Vencl, chodím do 9. Ročníku. V redakci jsem druhým a překvapivě posledním rokem a zastávám funkci třídního redaktora. Při psaní článků bych se chtěl zaměřit na různé zajímavosti ze světa, takže doufám že se vám budou moje příspěvky líbit.

Charitativní představení Víti Marčíka

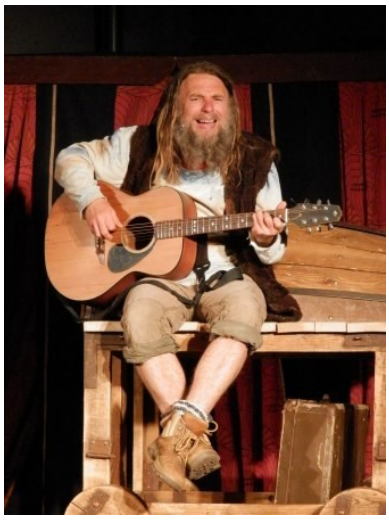

Šťastní to žáčci naší školy, kteří měli tu čest se podívat na představení Víti Marčíka Robinson Crusoe a ještě k tomu pomoci rychnovskému hospici!
Vše to začalo v pátek desátého, po první hodině. Od šesté po devátou nastoupily třídy do autobusu na cestu do rychnovského gymnázia, kde se představení mělo konat. A konalo se tam. Přivítal nás tam již jmenovaný Víťa, takový vousatý veselý chlapík nižšího vzrůstu a začal. Začal docela neobyčejně, ale za to hlubokomyslně. Mluvil ze života, o srovnávání knih, divadla a filmu. Jak je v knize vlivem naší fantazie všechno podle nás dokonalé, ve filmu podle režiséra, v divadle však nic dokonalého není. Aby se divadlo povedlo, nemůže hrát jenom herec, ale i diváci. Tak nějak podobně začal, píšu podobně, protože nemám fonetickou paměť. Nejdříve jsme jeho slova až tak nechápali, ale ono se ukázalo, že diváci jsou docela dost potřeba, zvláště je-li to divadlo o jednom herci a pár loutkách! Samozřejmě, že diváci, my, hráli VĚCI podřadné, podavače, vodu, vlny, vítr, přidržovače atp. Když někoho ze svých služeb propustil, řekl mu hlubokomyslně: „Sedni si a zamysli se nad sebou!“ Ovšem to byla jenom ironie, na konci představení sestavil děkovačku, spočívalo to v půlkruhu lidí, co se nějakým výše uvedeným způsobem podíleli na představení a my jsme jim udělali potlesk. Popravdě takhle stručný byl děj, ale pobavili jsme se dost. Každé divadlo je originální, ale tohle bylo nejoriginálnější. Podle mého skromného názoru tohle představení dalo mnoha zúčastněným lidem hodně co do psychického vývoje, alespoň to tak půl hodiny po představení vypadalo. Nedalo to jenom nám divákům, ale i rychnovskému hospicu peníze. Kvůli tomu se udělalo takové malé hlasování, jak s vybranými penězi naložit. Jestli se má koupit zdravotnické vybavení, nebo vybavit auta na zimu. O kousek však vyhrálo zdravotnické vybavení a ředitelka hospicu slíbila, že nám pak pošlou fotku, co všechno koupili.

Co je to mezinárodní den hospiců a paliativní péče

Co je to hospic? Zařízení, kde se tým odborníků snaží zpříjemnit lidem s nevyléčitelnou nemocí poslední etapu života.

Čím pomáhají? Všestranná podpora rodin, které převezmou péči o umírajícího v domácím prostředí. Tým tvoří lékaři a zdravotní sestry, kteří zajišťují zdravotnické výkony, sociální pracovnice, psycholog, duchovní a dobrovolníci. Pomoc zvládat bolest a projevy nemocí zejména onkologických, hospic garantuje, že nemocný nebude trpět nesnesitelnou bolestí a nezůstane osamocen.

Proč je hospic lepší volba, než tradiční domácí péče? Součást týmu je lékař se specializací na léčbu bolesti. Sestry drží pohotovost na telefonu a mohou kdykoli vyrazit za pacientem. Podporuje pečující osoby, pomáhá jim během nemoci pacienta a i v době zármutku.

Co je to světový den hospiců a paliativní péče? Je to den, jehož cílem je oslavit a podpořit hospicovou a paliativní péči. Slaví se vždy druhou říjnovou sobotu.

Co je paliativní péče? Péče zaměřená na kvalitu života pacienta, který trpí nevyléčitelnou chorobou v pokročilém stadiu.

Jaké jsou cíle světového dne hospiců a paliativní péče? Upozornit na potřeby lidí s terminální diagnózou; vytvářet prostor pro diskuzi o těchto tématech; zlepšovat dostupnost; získat prostředky na podporu této péče.

Aneta Moravcová, a Šárka Šimůnková, 9. ročník

Výstup na Donnerkogel

Letos o prázdninách jsme byli na dovolené v Rakousku. Byla tam s námi i maminčina sestra s rodinou. Strejdův koníček je horolezectví, tak bylo jasné, že naše výlety budou směřovat do hor – do krásných rakouských Alp. Počasí nebylo úplně ideální, každý den nám pršelo, ale i tak jsme zvládli jeden celkem náročný výstup na horu Donnerkogel. Ráno jsme si přivstali, abychom stihli první lanovku, protože počasí bylo nejisté a mělo se odpoledne kazit, což je v horách velmi nebezpečné. Lanovkou jsme vyjeli do výšky cca 1500 m.n.m. Od lanovky jsme šli cestou, která mírně stoupala. Vypadalo to celkem pohodově a nenáročně. Ale pak to začalo! Kamenitá cesta, která stále prudce stoupala nahoru. Bylo to velmi namáhavé a tak se skupina slabších (mladších dětí a maminek) oddělila. Cestou nahoru bylo velké množství krásných kytiček. Abyste si nemysleli, že jsme neměli přestávky, tak vás můžu ujistit, že přestávky, ty teda byly. Zhruba za půlkou nás zastihl velký šedý mrak. Přidali jsme trochu do kroku. A konečně jsme tam došli! Zvládli jsme náročný a chvílemi velmi nebezpečný výstup! Byli jsme ten den první skupina, která na Donnerkogel vystoupila. Odpočinuli jsme si, nasvačili se a kochali jsme se krásným výhledem dolů – na hory, jezera a lesy. Opravdu krásný pohled a nádherný pocit, že jsme to zvládli. Samozřejmě jsme se zapsali do knihy návštěvníků hory. Nacházeli jsme se ve výšce 2054 m.n.m. Cesta dolů byla horší, kameny se klouzaly a museli jsme dávat velký pozor, aby se nám nic nestalo. Já jsem párkrát spadla, ale odnesly to jen roztržené kalhoty. Jinak jsme se hrdě a v pořádku vrátili dolů. Cesta tam a zpátky trvala dohromady cca 5 hodin. Dole jsme si koupili limonádu, nějaké pohledy na památku a lanovkou jsme sjeli k autu. V penzionu nás čekal zasloužený oběd a po něm... odpočinek? Kdepak – sice to byl náročný výlet, ale koupání v bazéně jsme si ani ten den ujít nenechali.

Terka Grulichová, 6. ročník

Sněhurka a sedm závodníků

Dne 3. 6. 2014 jsem byla s bývalou školou v divadle HYBERNIA v Praze. Ten den jsem nebyla ve škole. Šli jsme na představení, které se jmenovalo: Sněhurka a sedm závodníků. Sněhurku hrála: Brigita Cmuntová, Michaela Dostálková nebo Kamila Nývltová, královnu: Michaela Dolinová nebo Iva Marešová. ježibabu: Iva Marešová nebo Hana Seidlová a prince: Pavel Klimenda nebo Roman Tomeš atd. Pak jsme byli v Praze na letišti Ruzyně. jsme autobusem po letišti. Pak jsme Viděli jsme hasičské vozy. Bylo jich velký zážitek, protože jsme jezdili po jen tak nikdo lehce nedostane. Takže Když jsme vyráželi v 7 hodin do Prahy, čovali jsme dál a najednou vedle nás zrovna nejeli zpátky. Po muzikálu jsme

Procházeli jsme detektorem a jezdili viděli, jak letadla přistávají a odlétají. tam asi třicet. Byl to pro mě opravdu letišti a viděli jsme místa, do kterých se super. Byla jsem strašně moc nadšená. tak jsme se stavili v McDonaldu. Pokra- tříkilometrová zácpa. Ještě že jsme se šli podívat na orloj. A až potom na to letiště. Když jsme jeli zpátky, tak jsme se zase stavili v McDonaldu. Měli jsme třicet minut rozchod. S mojí kámoškou Kájou jsme si koupili takový jahodový shake. Byl moc dobrý. Ale už jsem se hrozně těšila domů. Když jsme konečně dorazili do Ohnišova, tak tam si mě mamka vyzvedla. Byla jsem ráda, že už jsem doma. Protože jsem toho za ten den už měla dost a těšila jsem se do postele. Hrozně mně bolely nohy.

Kateřina Krivčíková, 6. ročník

ŠUMAVA

Určitě byl každý z vás o prázdninách na nějakém výletě nebo dovolené. Já jsem byla na Šumavě, konkrétně v Železné Rudě a ráda bych se s vámi podělila o mé zážitky a doporučila vám dobrý výlet nebo dovolenou na příští rok. Je tam spousta penzionů a hotelů, takže ubytovat se by neměl být problém.

V centru města je infocentrum, kde můžete získat spoustu informací o Žel. Rudě a jejím okolí. Potom tu také najdete malé muzeum starých motocyklů, které mě osobně moc nenadchlo, ale taťkovi s bráchou se to líbilo.

Nedaleko Žel. Rudy je město Sušice a v nich hezké muzeum Šumavy a zápalek.

Šumava je taky plná krásných cyklostezek, takže si můžete vzít s sebou kola a vyrazit na výlet. My jsme byli na kolech u Černého jezera, na Kvildě, Horské Kvildě a v „česko-německém“ Alžbětíně, který je od Žel. Rudy kousek.

Asi 2 km od centra města je sportovní areál s lanovkou, kterou se můžete nechat vyvést na Špičák. Nahoře, na Špičáku je nově otevřená rozhledna, z které je dobrý výhled na všechny strany. Dolů můžete jít pěšky, jet opět lanovkou, v zimě na lyžích nebo si dole v půjčovně půjčit speciální horské kolo a dolů jet po poměrně prudkém bike-parku (mohl by to být velký adrenalin).

V Německu, v Národním parku Bavorský les, konkrétně v městě Neuschönau je „Stezka korunami stromů“. Na začátku je pár lehkých překážek a potom vás čeká 1 300 m dlouhá stezka mezi korunami buků, jedlí a smrků, která je nejdelší na světě. Nahoře ve výšce 44 m uvidíte při hezkém počasí i hřebeny Alp. Součástí stezky korunami stromů je lesní ZOO dlouhá 7 km. A poblíž Neuschönau je aquapark v městě Zwiesel.

Sladkou tečkou může být cukrárna Charlotte v Železné Rudě, která je vyhlášená mezi 10-ti nejlepšími v ČR. A je to fakt bomba!

Na Železnorudsku je prostě spousta hezkých míst, které stojí za to vidět.

Aneta Moravcová, 9. ročník

Fotbalový kemp Ambassadors 2014

O prázdninách jsem se účastnil Fotbalového kempu v České Třebové. Tento kemp pořádala křesťanská fotbalová společnost Ambassadors Football, která funguje i v mnoha dalších zemích na světě. Cílem této organizace je přenést do fotbalové komunity křesťanské hodnoty a ideály. Kemp byl určen pro děti ve věku 7-14 let a zúčastnilo se ho 47 dětí. Ubytováni jsme byli na internátě. Den začínal ranní hygienou a snídaní, potom jsme se odebrali na dopolední trénink. Při tréninku jsme byli rozděleni podle věku do skupin a chodili jsme na pět různých stanovišť- střelba, technika, přihrávky a zpracování, chytání a hlavičkování, pohyb na hřišti. Na konci tréninku jsme vždy hráli zábavné fotbalové hry. Po skončení her jsme se odebrali na oběd a po obědě byl polední klid. Následovali scénky se zamyšlením a povídání trenérů, kteří povídali o svém životě a zkušenostech, které mohou předat. Po odpolední svačině byl čas na celotýdenní turnaj, pro který jsme byli rozděleni do sedmi týmů. Po vydatné večeři jsme měli večerní program, kde jsme hráli společně hry a měli krátký program z Bible. Každý večer také bylo vyhodnocení celého dne s odměnami pro nejlepší hráče. Pak jsme byli ještě rozděleni do skupinek, kde jsme vyplňovali různé fotbalové kvízy a domluvili jsme se jak hrát příští zápasy. Poté následovala druhá večeře a po ní večerka. Na kempu se mi moc líbilo, ve fotbale jsem se zdokonalil a taky poznal spoustu nových kamarádů i skvělých vedoucích, takže všem kdo mají rádi fotbal, takový tábor jen doporučuji.

Matěj Grulich, 8. ročník

Ice Bucket Challenge

Už spoustu let lidé po celém světě plní různé a šílené výzvy, ale mě nejvíc asi zaujala Ice Bucket Challenge. Určitě jste si všimli, že tato výzva koluje na facebooku, youtube a mnoha dalších sociálních sítích, tak bych vám jí chtěla trošku představit a říct vám o čem vlastně je. Ice Bucket Challenge je výzva, v které jde o to polít se ledovou vodou s ledem. Pravidla jsou jednoduchá: musíte se polít ledovou vodou a sdílet své video na sociálních sítích a nominovat další tři kamarády. Ti mají na splnění 24 hodin od nominace, pokud výzvu nesplní, tak "musí" zaplatit 100 dolarů Asociaci na podporu boje proti ALS. Ovšem příspěvky posílají i ti, kdo se polili, a samozřejmě také stovky tisíc lidí, kteří kampaň pouze zhlédli. Jednoduchý nápad, který zvládl oslovit stovky známých osobností, se zdá nese slušné výsledky! Zatímco minulý rok se za stejnou dobu vybralo kolem 40 tisíc, letos už to je víc jak 12 miliónů amerických dolarů. Lidé co plní tuto výzvu, tak přispívají na konto proti amyotrofické laterální skleróze (ALS). Amyotrofické laterální skleróza, nebo ALS, je závažné neurologické onemocnění, které způsobuje svalovou slabost, osob se zdravotním postižením a nakonec smrt. ALS často začíná cukání svalů a slabostí v rukou nebo nohou, nebo se spojovat s řečí. Nakonec, ALS ovlivňuje vaši schopnost ovládat svaly potřebné pohybování, mluvení, dýchání a přijímání potravy

Bára Hockicková, 8. ročník

Boinc

Jistě alespoň tušíte, že název tohoto článku je zkratka, zkratka programu. Znamená: Berkeley Open Infrastructure for Network Computing, v překladu Berkeleyská volná infrastruktura pro síťové výpočty. Zajímá Vás, k čemu slouží? Tak od začátku. Jsou určité vědecké projekty, které ve svém výzkumu potřebují velký výpočetní výkon, ale ne každý projekt si může dovolit superpočítač, který zvládne tolik práce. Pak tedy vědci, či i obyčejnější lidi udělají distribuovaný projekt pro program BOINC. K tomu jim stačí obyčejný malý server za několik desítek až stovek tisíc korun. Ten dělí práci doslova na miniaturní "drobečky". To je jedna část, tu druhou část tvoříte Vy, tím, že si nainstalujete uvedený program, Váš osobní počítač si stáhne pár drobečků, které zvládne zpracovat v řádu několika hodin, ale u každého projektu a počítače je to individuální. Pak zpracované "drobečky" pošle zpět serveru, který je zařadí do zpracované databáze a tam se uloží. Takže Vy, jakožto uživatelé osobního počítače jistě nezatěžujete procesor úplně na maximum. Právě BOINC dokáže využít Vámi nevyužitý výpočetní potenciál na pomoc různým vědeckým a výzkumným projektům. Můžete tak pomoci i k vyléčení různých nemocí, jako je rakovina, AIDS, malárie a mnoho dalších, to v projektu rosetta@home, na kterém aktivně počítám. Na výběr však máte okolo padesáti projektů. Pak se mi pochlubte, kolik máte kreditů!

Štěpán Melichar, 9. ročník

Výlet na Bydlo, kde mají lesní zvířátka dobré bydlo

V pondělí 22. září jsme osmáci a deváťáci jeli autobusem do Propasti a šli na Bydlo, kde jsou lesní zvířata. Jela s námi paní učitelka Kárníková a pan učitel Švejda. Po cestě ze zastávky v Propasti nám začalo trochu poprchávat. Když jsme tam přišli, všechna zvířata vyběhla z přístřešku a my jsme je začali krmit. Nám se nejvíce líbila malá prasátka. Bylo tam i spousta jiných zvířat, jako třeba laň, ovce, kozy, daňkové, jelen, mufloni a jelen. Cestou zpátky jsme šli přes Tis, kde nás zastihl velký déšť a všichni, ti co neměli deštník nebo pláštěnku, byli promočení. Potom jsme to vzali přes Janov, tam už začalo svítit slunce, takže jsme docela uschli. Z Janova jsme šli po takové polní cestě a vyšli na Krahulci. My dvě jsme už dál nešly, protože nám jel autobus, ale jinak si myslíme, že to byl dobrý výlet. Až na to počasí.

Aneta Moravcová, 9. ročník Natálie Švorcová, 8. ročník

Plstění

Jednoho dne o prázdninách nás navštívila Iva Ulrichová i se svým manželem Petrem. Iva se zabývá prací s vlnou a techniky jejího využití. Petr přijel, aby nás dokumentoval a ukazoval nám videa z jeho cest. Iva nám nabídla výrobu vlastního šaška, kuliček nebo myší. Tak vám chci jednu techniku představit, nazývá se PLSTĚNÍ. Plstění je technika, která z nadýchaného chomáčku vlny (rouna) vytvoří zploštěný pevný tvar. Plstění má celkem dvě metody: za mokra a za sucha. Mokré plstění: Je nejjednodušší metodou, pro kterou nejsou třeba žádné speciální nástroje a pomůcky, kromě pečlivého umytí vlny. Iva nám vysvětlovala především suché plstění. Suché plstění: Suché plstění vyžaduje nákup jedné speciální pomůcky a to je plstící jehla. Tyto jehly mají drobné zářezy. Kromě plstící jehly potřebujeme ještě vysokou a měkkou podložku, použít můžeme např. kus polystyrénu, měkkou pěnovou gumu nebo nějaký podobný materiál. Opakovaným propichováním jehly do rouna dochází k jeho zplstění bez použití vody.

Bára Hockicková, 8. ročník

ANETINO SUDOKU

6	7		3		1			
		8	5		6			
			2	8	7	1	4	6
4	3		1	5				2
8		6		7				4
7	5	1	6	2	4			
		7				2		
		2	7			4		1
5		3						8

Ve škole se píšou pololetní písemky, po zadání se ze zadní lavice ozve: „To je ale idiot!!“ Na to se od tabule ohradí učitel: „Ticho, každý na to musí přijít sám!“

Ve škole učitelka varuje děti: „Nesmíte líbat zvířata, protože se takhle mohou šířit různé nemoci. Zná někdo nějaký příklad?“ „Já“, hlásí se Lukáš „Moje tetička pořád líbala papouška“ „A co se stalo?“ „Papoušek chcípl!“

Samovi vtípky

Jde policajt se synem po břehu Dunaje a syn najednou vykřikne: „Tati , koukni, mrtvý pták!“ Otec se podívá na oblohu a ptá se: „A kde?“

Nátino luštění

K	O	R	O	P	T	E	V	J	E	H
O	K	M	O	O	K	A	K	E	J	K
I	O	T	N	T	A	A	E	Č	N	N
L	T	E	V	E	N	O	K	Í	K	J
O	L	D	K	A	Á	A	Ž	L	K	E
K	Í	O	D	Á	R	E	K	K	K	T
P	K	A	L	N	E	U	K	V	T	Š
A	T	E	Z	A	K	Ů	T	L	U	L
I	P	K	A	P	K	A	R	L	S	R
M	O	R	D	O	M	S	O	K	U	A
O	H	Ř	E	K	Í	L	F	O	N	K

Vyhledej tato slova na písmeno k:

Kaktus, Kanada, kanárek, kapka, Karlštejn, kazeta, klenot, klíče, knoflík, kníže, kultura, kopaná, koroptev, konev

Vývoj telefonů, aneb od trubky po smartphone

Dlouho si lidi lámali hlavu, jak přenášet zvuk, hlas na dálku. Asi nás nepřekvapí, že tato historie začíná u v Číně… Tam byl vynalezen takzvaný trubkový telefon. Funguje úplně stejně, jako když si malé děti hrají s prázdnou zahradní hadicí a povídají si do ní. Kupodivu našel využití a to v lodní dopravě. Né, lodě nebyly spojené trubkami, ale trubka spojovala odlehlá místa na lodi. Vynález elektřiny umožnil sestrojit elektrifikovaný telefon, to se povedlo Philipu Reisovi, v podstatě šlo o velice jednoduchou konstrukci, avšak mírně složitější, než je trubka… Základ tvořila membrána, která byla rozkmitávána vlnami z lidského hlasu. Tyto kmity předala magnetu vloženém v cívce, čímž vznikal elektrický náboj, který u stejně konstruovaného přijímače vyvolal na cívce magnetické pole ve frekvenci hlasu a tím magnet odpuzoval, rozkmitával membránu a člověk si mohl povídat. Toto je nejjednodušší elektrický telefon, pak je tu samozřejmě Bell, dále méně úspěšně s telefonem experimentovali la Cour, Fleetwood… Okolo 19. století byl velice rozšířený telefon s baterií a uhlíkovým mikrofonem, který fungoval i jako zesilovač. Byl velice spolehlivý, používal se u železnice, pošty, úřadů a všude, kde byl zapotřebí. Ale jelikož byl spojen jenom drátem, docházelo často k rušení, to vyřešila další etapa ve vývoji telefonů–pevná linka. Tyto telefony v sobě měly složité mechanické ústrojí, které sloužilo k doslova vytáčení kódu, čísla, jiného přístroje, který upozornil na příchozí hovor zvoněním. Telefon byl připojen k síti ostatních telefonů, takže mohl vytočit jakýkoliv telefon připojený k síti. Do každého města vedla od páteřní sítě odbočka, ke které se připojovaly telefony ve městě. Pro snadnější připojení se kabely dávaly na sloupy elektrického vedení. S pevnými linkami se společně vyvíjelo bezdrátové mobilní zařízení, ale na trh se dostalo až v padesátých letech minulého století. Možná kvůli armádním účelům, ale nejspíš potřebovali dostatek času pro vybudování sítě stanic, ke kterým se telefon bude připojovat. Ale nakonec jsme se stejně dočkali. S mobilními telefony přišly i SIM (Subscriber Identify Module–Zákaznický Identifikační Modul, takže česká zkratka by byla ZIM) karty, jedná se o malou kartičku s čipem, který nese pevná data (telefonní číslo a identifikační údaje) a data uživatele (kontakty k telefonním přístrojům jiných osob). SIM kartu dává operátor zákazníkovi spolu se zakoupenými službami. Dnes je tomu trochu jinak, ale to snad nemusím vysvětlovat. Na prvních mobilních telefonech SMS nebyly samozřejmostí, většinou ani neměly displej určený ke čtení takového “množství” dat. Vývoj však neustal, objevily se první hry, noví výrobci, nové možnosti, třeba připojení k internetu, SMS, MMS… Náhle se přidalo rozhraní IR(infračervený port), které sloužilo k posílání dat z telefonu do telefonu, ale na vzdálenost maximálně 0.5 metru a ještě k sobě musely telefony být otočeny portem viditelně k sobě. Tuto dnes prakticky neznámou technologii vystřídalo Bluetooth, dnes hojně používané. Používá se ke stejnému účelu. Když bychom od telefonu oddělali klávesnici, zvětšili bychom displej, nad něj bychom umístili dotykový panel a ještě k tomu všemu přidaly WI–FI a adekvátní operační systém, tak vlastně dostaneme telefon dnešních standartů, smartphone, neboli chytrý telefon. Osobně na chytrých telefonech nevidím nic chytrého, to si radši nechám svého konvenčního dědečka a koupím si jenom blbej tablet…

Štěpán Melichar, 9. ročník

NOČNÍ PŘÍBĚH

Za devatero horami, devatero řekami a devatero kopci leží vesnička Bystré a je to odtud všude sakra daleko. Ale o tom až jindy. Náš příběh se odehrává v jednom rodinném domku na okraji vesnice. Žije zde rodina. Nicméně hlavními postavami tohoto příběhu jsou dvě sestry. Starší Jana a mladší Anna. Píše se 20. duben roku 2000. Je půlnoc, tma jako v pytli a venku už zhasla pouliční světla. Celá vesnice už spí, jen v našem domě jde televize a naproti ní sedí v obřím křesle malá holčička. Jelikož jsou rodiče pryč, kouká se na televizi až do noci. V tuto hodinu v televizi běží jenom samé horory. Po obrazovce pobíhají všelijaké příšery a duchové. Každý by se bál. Najednou je slyšet hluk na chodbě, cizí kroky, pohne se klika, rozrazí se dveře a vstupuje vysoká osoba. „ Táhni spát a nečum na takový filmy, nebo se budeš v noci bát!“ Čas běží a jsou 2 hodiny ráno. Všude je tma, nesvítí už ani televize. Je pusto a prázdno. Jakoby všichni z planety zmizeli. Všichni ovšem spí. I v našem domě sestry spí klidným spánkem. Najednou jsou slyšet po pokoji kroky. Zvuk kroků zesiluje, přibližují se, pak zase ustávají a znovu jsou slyšet. Někdo chodí po pokoji. V hrobovém tichu noci jsou stále hlasitější. Po chvíli probouzí Annu zvuk kroků, vyděšená dívka si vzpomene na večerní filmy a s hrůzou se rozhlíží po tmavém pokoji. Náhle zahlédne záblesk zpoza stolu, uslyší divné zvuky, vyděšeně se rozkřikne z plných plic a ječí jako Viktorka u splavu. Hysterie sílí. Takový hluk probudí i starší Janu. “Ježíši, co řveš?“ „Je tady duch!“ „ Ale prosím tě, to máš z těch filmů.“ Najedou další záblesk a podivný zvuk co jej následuje. Jana šmátrá pomalu po vypínači, aby rozsvítila. Okamžik pravdy nastává, světlo se rozsvítí a osvítí pokoj. Nikde nikdo, duch utekl nebo se schoval? Anna má nervy na dranc.“ Jdou si pro nás, jdou si pro nás!“ najedou dup! Buch! S poslední kapičkou odvahy se Jana naklání za roh, odkud přišel zvuk. Místo obrovského monstra, ducha, nebo mimozemšťana, na zemi sedí malý černý králíček, který právě nenávratně opravil kabel od lampičky. Očička upírá na Janu a neví co se děje. (příběh podle skutečné události)

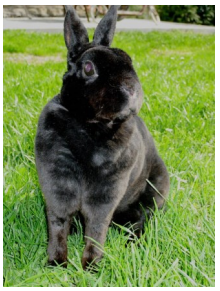

Karolína Marešová, 7 ročník

Tip na výlet—hrad Bouzov

O těchto prázdninách jsem se podíval na hrad Bouzov v Olomouckém kraji a dovolím si tedy podělit se s vámi o můj zážitek. Hrad byl vystaven ve 14. století a je pojmenován podle prvního známého vlastníka Búze z Búzova. Na hradě Bouzov se také pravděpodobně narodil Jiří z Poděbrad. V roce 1696 koupil hrad řád německých rytířů. V roce 1945 se stal hrad majetkem státu. Byl jsem už v mnoha hradech a zámcích, ale hrad Bouzov u mne absolutně zvítězil a všem nadšencům historie, hradů a zámků doporučuji, si jet Bouzov prohlédnout.

Milan Vencl, 9. ročník

Jawa 50-Pionýr

Před pár dny jsem v naší garáži narazil na podle mého názoru pravý poklad. Je to Jawa 50 Pionýr a po doplnění potřebného paliva a opravení několika malých chybiček kobercovou izolepou (Přesně tak- i to je možné) jsem ihned vyrazil ho vyzkoušet a nakonec mě napadlo, že se s vámi čtenáři podělím o nějaké ty informace a zážitky. Takže, tady je máte: Firma Jawa je- se svým založením v roce 1929- nejstarší českou společností vyrábějící motorky. Za svou existenci uvedla na trh desítky různých motorek a jednou z nejznámější je právě Pionýr. Můžete ho znát pod velkým množstvím "přezdívek" jako například: Fichtl, Pinec nebo Kozí dech. A co že je na něm tak skvělého? No především je to velmi jednoduchý stroj nenáročný na opravy a s příslušným řidičským průkazem se na něm můžete projet na silnici už od patnácti let. Jeho ovládání je taky jednoduché. Ale pro motoristické nadšence je to hlavně spousta zábavy. Například když jedete ve dvou do kopce, tak je občas rychlejší, když spolujezdec sesedne a jde vedle vás pěšky a občas, když vás spolujezdec musí roztlačit a za jízdy naskočit zpátky je potřeba i jisté akrobatické nadání. V současné době se ve velmi dobrém stavu dá pořídit do 20 000Kč i s papíry.

Milan Vencl, 9. ročník

Něco málo o zvířatech. To jste možná nevěděli!

Soucitná opičí láska

Soucítit s trpícím druhem byla donedávna za vlastnost vyhrazenou lidem než zvířatům, ale zkušenosti s některými inteligentními zvířecími druhy ukázaly, že soucit není cizí ani zvířatům. Příklad zvířecího soucitu byl vypozorován u kosmanů bělohlavých, když samice z vůdčího páru spadla ze stromu a hlavou se uhodila o kámen. Dvě a půl hodiny ležela a umírala. Zhruba 45 minut si ji nikdo nevšiml. Pak ale zraněné tělíčko zaznamenal dominantní samec- dlouholetý partner zraněné. Okamžitě k ní seběhl po stromu, objal svoji partnerku a 50 minut u ní seděl, čichal k ní a objímal. Samec u své družky zůstal, dokud nezemřela. Tři měsíce po její smrti se od tlupy vzdálil a zoologové o jeho osudu nic nevědí.

Nervalí senzor?

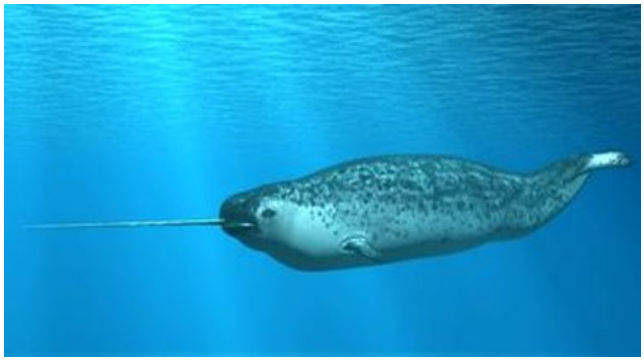

Vědci zjistili že „roh“ nervala jednorohého, který je vlastně prodlouženým horním zubem slouží jako extrémně citlivé zařízení. Pomáhá mu vnímat změny v okolí a zdá se, že samcům pomáhá při hledání samiček připravených k páření i při hledání potravy pro mláďata. Zub je dlouhý asi 2,6 m. Roste ve spirále rovně, takže se nezatočí jako sloní kel. Vnitřní zubovina obsahuje mikroskopické dutinky vedoucí do centra orgánu. Zde se nachází dřeň s nervovými zakončeními spojující orgán s mozkem. Struktura zubu umožňuje jeho citlivost na teplotu a chemické složení vnějšího prostředí. Například na změnu slanosti vody reaguje Nerval změnou srdečního tepu. Vědci se domnívají, že právě tyto změny mu umožňuje jeho prodloužený horní zub.

Čmeláci by přežili výšku Everestu

Čmelák by teoreticky dokázal létat ve výšce přesahující Mt. Everest. Mrazivé podmínky na vrcholu by sice nezvládl a zahynul by, ale nedostatek kyslíku a nízkou hustotu vzduchu by přežil. Dokazuje to experiment vědců, kteří v zapečetěných boxech simulovali nehostinné podmínky vysokých nadmořských výšek. Čmelák překonal upravenou hladinu kyslíku i odlišnou hustotu vzduchu. Analýza videozáznamů také ukázala, že čmeláci nemávali křídly rychleji, aby se udrželi ve vzduchu, ale postupně zvětšovali úhel rozmachu svých křídel, takže se téměř dotýkala hlavy a břicha.

Se zlatem v kožichu: Sifaka zlatokorunkatý

Tento primát patří mezi nejvzácnější na světě. Při osobním setkání vás určitě napadne, že patří i mezi nejkrásnější. Žijí v korunách stromů, kde si hledají potravu a tráví dny i noci. Sifakové jsou součástí velice zajímavé nadčeledi lemurů, která patří do řádu poloopic. Předpokládá se, že předkové dnešních madagaskarských poloopic obydleli ostrov před více než 50 až 60 miliony let. Protože je zde nic neohrožovalo, úspěšně se rozšiřovaly a vyvinuly do nejrůznějších podob a velikostí. Z fosilních nálezů dnes víme, že od příchodu člověka na Madagaskar před 2 000 lety vyhynulo jejich vlivem více než osm různých druhů lemurů. To je minimálně 12 druhů. Všechny tyto vyhynulé druhy byly větší než ty, které můžeme na Madagaskaru vidět. Největší z nich vážil 200 kg (podobně jako dospělí gorilí samec). Ano, důsledek vyhynutí je stejný jako dnes. Ztráta přirozeného prostředí, kácení lesů a lovu pro maso.

Karolína Marešová, 7. ročník

Karolína Marešová, 7. ročník

Hranatý náramek z gumiček Loom bands

1.

Budeme potřebovat libovolné barvy gumiček, háček a vidličku (dvě tužky).

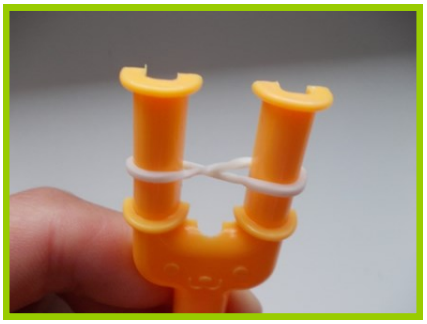

2.

Vezmeme první gumičku, navlékneme na vidličky a uprostřed překřížíme.

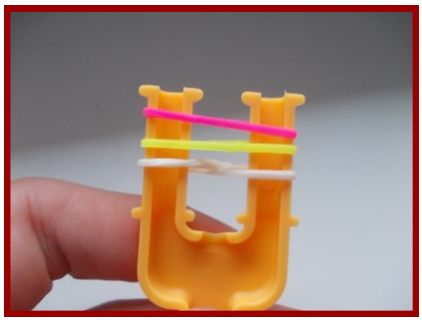

3.

Na vidličky navlékneme další dvě gumičky, které už nepřekřížíme.

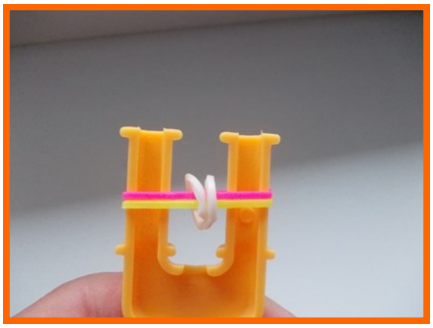

4.

První gumičku odspodu přetáhneme směrem nahoru na obou stranách.

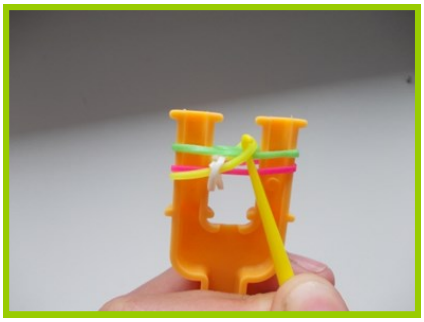

5.

Navlékneme další jednu gumičku a zase tu spodní převlékneme nahoru.

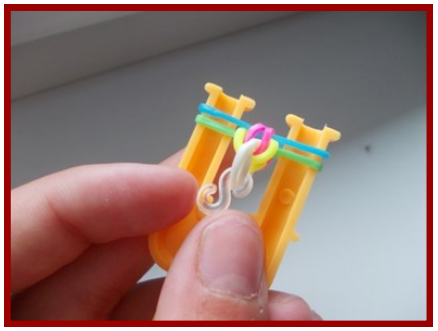

6.

Po pár přidaných gumičkách zahákneme za první gumičku esíčko.

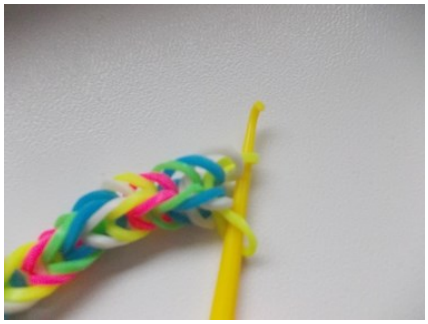

7.

Tento postup se stále dokola opakuje.

8.

Poté háčkem sundáme náramek z vidliček a zahákneme do druhého očka od esíčka.

9.

Náramek je hotov a doufám, že se vám povede stejně jako mně.

Natálie Švorcová, 8. ročník

Z hodiny Výchovy ke zdraví v 7. ročníku

Naši sedmáci se v letošním roce seznámili s novým předmětem—Výchovou ke zdraví. Nyní se zabývají tématem mezilidských vztahů a dorozumívání. V rámci jedné hodiny si zkusili, jaké je to aktivně naslouchat druhému. Na lístek napsali jméno jednoho spolužáka, se kterým podle jejich názoru nejméně komunikují. Podle lístečku jsem je rozdělil do dvojic. Nevěřili byste, kolik dvojic se trefilo. V následujícím týdnu bylo jejich úkolem se s určenou osobou třikrát bavit po dobu pěti minut. Výsledkem jejich práce byl popis zvolené osoby. Podle mého názoru si vedli výborně. Zde jsou některé příspěvky.

Mgr. Jiří Švejda

Jakub Ježek očima Karolíny Marešové

Jakub je chytrý a společenský typ. Ve volném čase jezdí na skateboardu a dělá triky jojem. Ve škole ho nejvíce baví matematika a informatika. Mezi jeho nejoblíbenější filmy patří Batman. Také má rád krvavé horory. Mezi jeho oblíbenou stravu patří jehněčí maso a nesnáší králičí. U mě je to přesně naopak. Už zkoušel vyvolávat i duchy, jestli úspěšně, to nevím. Věří na posmrtný život. V příštím životě by nechtěl být holka. Je optimista. Nepamatuji si, že by byl někdy smutný. Skoro vždy má dobrou náladu. V budoucnosti by chtěl být umělecký kovář. Jakub je hodný a pomáhá svým kamarádům. Nikdy by je nenechal v problému. Jeho životním cílem je chránit mladší. Když jsem se s ním bavila, měla jsem o trochu lepší náladu. Chtěl by vystudovat vysokou školu.

Matěj Syrovátko očima Jasmíny Kozánkové

Jeho oblíbený předmět je tělocvik, protože rád sportuje. Myslí většinou pozitivně a má rád humor. I když jsem se s ním bavila, měl dobrou náladu a hodně se smál. V budoucnosti by chtěl být uměleckým kovářem, protože musí používat fantazii a to ho baví. Má rád pana učitele Killara jako učitele. Kámoší se se všemi kluky z naší třídy. Doma mají hodně zvířat, například ovce, koně, prasata, kočky a psy. Jeho nejoblíbenější zvíře je pes. Chtěl by studovat a vystudovat Střední uměleckou školu v Jaroměři. Matěj se při rozhovoru cítil dobře, ale mohlo to být i lepší. Mě to taky docela bavilo a měla jsem z toho dobrý pocit.

Ondra Marek očima Nikoly Moravcové

Ondřej Marek je spíše sportovní typ, nejoblíbenější předmět je tělocvik a chodí na hasičský kroužek do Bystrého. Má rád hodně válečné filmy a horory. V budoucnosti by chtěl být hasič a pracuje na tom už teď, jak jsem zmínila, chodí na hasičský kroužek do Bystrého. Je věřící a věří na druhý život. Je to optimista, to znamená, že vidí věci z té lepší stránky. Ve všech schůzkách, kdy jsem se s ním setkala, měl dobrou náladu. Hodně si věří, řekl mi, že kdyby chtěl, vystudoval by i vysokou školu. Ondřej je cílevědomý, to znamená, že když si řekne, že jeho cíl je být v dospělosti hasič, tak se zatím cílem snaží dostat i když musí někdy překonat různé překážky. Ze třídy se mu líbí jedna holka. Bohužel mi nechtěl říct kdo to je. Je hodně kamarádský a vyhledává pozornost. Patří mezi baviče třídy. Z tohoto rozhovoru mám dobrý pocit, oba jsme skvěle spolupracovali.

Jonáš Gazdík očima Filipa Antala

Jonáš je srandovního typu. Je s ním sranda, je to dobrý kámoš. Má rád elektroniku, chodil do školní redakce, ale tenhle rok si dal pauzu. Jonáš také chodí na kroužky – Video Háček, Výtvarka a také dobře hraje na klavír. Někdy se chová divně a je to s ním k nepochopení. Má smysl pro humor a nebojí se ho použít i na učitele! Je dobrý i ve škole, když zrovna nedělá nějaké ty krávoviny. Není moc sportovně založený, ale za o umí jiné věci. Byla s ním dobrá spolupráce.

Liga mistrů

Stejně jako každý rok nás opět čeká Liga mistrů ročník 2014/15. Pro ty, kdo nevědí, o čem to mluvíme trochu vysvětlení: Liga mistrů je prestižní fotbalová evropská liga pořádaná asociací UEFA pro nejlepší kluby evropských lig. Spolu s Jihoamerickým pohárem osvoboditelů je pohár Ligy mistrů nejslavnější klubovou trofejí na světě. Celkově hraje o Ligu mistrů 77 týmů, ale do skupinové fáze se jich dostane jen 32. Nejvíckrát tuto trofej získal Real Madrid, který letos získal 10. trofej. A já jim budu fandit i v této sezóně! K mým oblíbeným týmům patří ještě Liverpool FC a pak samozřejmě fandím dobrým výkonům našich fotbalistů, kteří jsou v některých klubech zastoupeni. Těším se na pěkný fotbal a výsledky, které rád sleduji.

Matěj Grulich, 8. ročník

Letošní rozlosování skupin je následovné:

Skupina A: Atletico Madrid, Juventus, Malmo FF a Olympiacos FC

Skupina B: FC Basel, Liverpool FC, Real Madrid CF a Ludogorets Razgrad

Skupina C: AS Monaco FC, Leverkusen, FC Zenit a SL Benfica

Skupina D: Arsenal FC, Borussia Dortmund, Galatasaray AS a RSC Anderlecht

Skupina E: AS Řím, FC Bayern Mnichov, Manchester City a CSKA Moskva

Skupina F: FC Barcelona, Paris Saint-Germain, Apoel FC a AFC Ajax

Skupina G: Chelsea FC, FC Schalke 04, NK Maribor, Sporting Club

Skupina H: Athletico Bilbao, FC Bate Borisov, FC Porto, FC Shakhtar Donetsk

TRIVIUM REVUE

Obsah tohoto časopisu je připravován žáky školy a neprochází redakční úpravou. Názory autorů jednotlivých článků nemusí vyjadřovat názory školy.

Případný výtěžek z produkce tohoto časopisu je věnován na školní aktivity.